23 August 1944

IN ANII NOSTRI LU

Unul, pe nume Leon Eraclid, stăpînea cît vezi cu ochii pămînturile din jurul Gherăeștiului și Tețcanilor, aflate pe malurile rîului Moldova. Se schimbau doar stăpînii, dar lucrurile dăinuiau așa de sute de ani, de cînd au fost ridicate primele vetre pe aceste meleaguri. Casele joase, acoperite cu stuf nu-și ridicau frunțile mai sus de înălțimea porumbului.

Cultură ? Școala inființată încă în 1858 nu reușea să alfabetizeze nici 50 la sută din populație, iar strădaniile puținilor dascăli nu reușeau să țină de foame...

— Nu. Ion va merge la muncă, nu-i școala de el. Ce dacă-i mic ? Eu n-am păscut vite de la opt ani ?

Din sute și sute de oameni numai doi inși primeau ziarul, anume boierul și primarul. Un medic încerca să facă adevărate minuni, din lipsă de medicamente și celelalte necesare sătenilor din 11 comune cite avea in circumscripția sa.

Iar de sport... Asta e o treabă de stomac sătul nu de cei ce considerau urzicile și ștevia o hrană de toate zilele iar un boț de brinză cu mămăligă și o eventuală bucățică de carne drept o sărbătoare. Ehei... Chiar să le fi făcut teren de fotbal sătenilor din Gherăești și Tețcani nu le ardea lor de astea. Aveau ei alte necazuri...

...Revăd notițele de mai sus, însemnări făcute in luna lui cuptor a anului trecut intr-una din clasele luminoase ale școlii din Gherăești. Cred că nici nu mai era necesar să mă uit la ele. Mi-au revenit involuntar in minte, nu de mult, cînd citeam în presă că echipa de oină din Gherăești a intrat in luptă pentru cucerirea titlului de campioană a țării.

Foștii opincari stau acum in cumpănă în fața vitrinelor magazinului universal din comuna lor :

— Ce zici, bade Petre ? Să-mi iau pantofii ăia maro cu liră sau pe aștialalți simpli ?

Aproape 200 de antene, ce străpung inălțimile, atestă prezența unor elegante aparate de radio fabricate la noi sau pe alte meleaguri. Peste 150 de case noi lucesc in ploaia călduță de vară cu olanele lor roșii sau țiglele cenușii de asbest.

Dacă cei din Gherăești citesc ? In loc de răspuns să răsfoim cele 1.478 de fișe ale bibliotecii din comună. Nume multe, multe de tot. Majoritatea, cei ce nu știau să înțeleagă tîlcul slovelor. Astăzi ei sînt parcă cei mai însetați cititori. Era să uităm să vorbim de cele peste 460 de abonamente la ziare și publicații. Și cîte altele n-am mai putea să înșirăm aici ? Dacă se face sport ? Cei peste 600 de membri ai asociației din localitate practică în mod regulat șase discipline. In nenumărate competiții de mase ei se situează pe locuri fruntașe.

Azi, în Gherăești și Tețcani a face sport e ceva firesc ca și cum ai mînca, ai dormi sau altă treabă obișnuită. Dar puteam da alt exemplu nu neapărat Gherăeștiul, să zicem comuna Ion Roată din regiunea București sau Miercurea Nirajului din apropierea Tîrgului Mureș, Axente Sever din regiunea Brașov. Ați citit, desigur, de talentatele gimnaste din Volovăț, comună undeva în apropierea Rădăuților, care au reușit să ocupe un loc fruntaș în finala „Cupei Moldovei" din 1960. Poate nu ați știut că în satele dimprejurul Odorheiului a avut loc, nu de mult, o întrecere de handbal la care au participat 57 de echipe. Știți cine a cîștigat competiția la fete ? Un sătuc, pe nume Tăurei, care nu are mai mult de 120 de case. In schimb, are niște fete a căror faimă curînd va depăși granițele raionului și regiunii. Inainte, hocheiul pe gheață era un sport destul de rar. De unde bani pentru echipament și materiale ? În iarna trecută în raionul Miercurea Ciuc cinci echipe sătești și-au disputat întîietatea. Și, vă rugăm să ne credeți, nu au evoluat pe gheață diletanți. Dimpotrivă, am văzut de nenumărate ori faze de o ridicată valoare tehnică. La 15 km de Turda este o comună, Viișoara. In anii trecuți nu prea se făcea sport pe acolo dar acum în multe competiții ei ajung pînă în faza pe raion sau chiar pe regiune. Ca să nu mai vorbim de comunele Nămolcasa-sat, Ivești, Tulucești sau Nănești toate din regiunea Galați care sînt mereu printre primele chiar in activitatea de performanță pe regiune, dînd nu de rareori chiar finaliști pentru diferite întreceri pe țară.

Exemplele le-am putea continua mult timp. Noi însă vom răspunde în felul următor : inmulțiți Gherăeștiul cu 10, cu 100 sau cu 1000, cu... și o să aveți imaginea satului din zilele noastre. Imaginea satului în care in jurul G.A.S.-ului, S.M.T.-ului și G.A.C.-ului renaște totul sub conducerea înțeleaptă a părintelui nostru drag, partidul. In această privire de ansamblu sportul ocupă și el un loc de frunte, fiindcă setea de cunoaștere a omului muncii de pe ogoare nepotolită timp de veacuri are astăzi forme multiple de manifestare. Sportul devine o necesitate, pentru că grijile se duc pe pustii, pentru că se simte nevoia de mișcare în aer liber, de soare, de lumină. Sportul devine o necesitate pentru că este un bun al tuturor celor ce muncesc, la orașe sau la sate, înălțînd, sub conducerea partidului drag, socialismul.

OTTO BENKÖ

Visurile au devenit realitate

Cei 17 ani care au trecut de la Eliberare reprezintă, istoricește vorbind, o perioadă de timp scurtă. Și totuși, ce pași uriași a făcut în acest interval sportul școlar pe drumul dezvoltării sale !

S-a petrecut, mai intii, o descătușare din chingile unui sistem de educație fizică scolastic și perimat, dar căruia îi fusesem ani de zile tributari — acela al gimnasticii suedeze. Ne referim în mod direct la gimnastică, pentru că în cele mai multe cazuri, înainte de 23 August 1944, activitatea sportivă din școli se rezuma la practicarea acestei discipline. Pe alocuri se mai organizau intreceri atletice sau jocuri de volei. Sporturi ca handbal, baschet, schi, natație, atît de îndrăgite astăzi de tineretul școlar, erau altădată ca și necunoscute.

In reorganizarea sistemului de educație fizică din școli, experiența școlii sovietice a fost de o importanță covîrșitoare. Cu ajutorul ei am reușit să ieșim din vechile tipare, ea ne-a deschis căile către obținerea unor succese neintrerupte.

Nu există școală fără asociație sportivă — numărul acestora atinge cifra impresionantă de 1.000 ; nu există asociație sportivă școlară fără săli sau terenuri, fără materiale și echipament din abundență. Profesori de educație fizică pricepuți, conștienți, pasionați de munca lor, îndrumă permanent pașii elevilor in ramura sportivă preferată, le cultivă talentele. Profesorii de educație fizică nu sint niște tehnicieni limitați la noțiuni de ordin tehnic, ei se comportă ca adevărați pedagogi, munca lor constituie o latură a procesului de educație comunistă a tinerei generații.

Celor dornici să facă sport de performanță le sint larg deschise porțile școlilor sportive de elevi (peste 50 la număr, cu aproape 20.003 de cursanți), ale cluburilor sportive școlare (inființate în cîteva centre cu puternică tradiție : București, Timișoara, Cluj, Brașov, Tg. Mureș). Indrumarea după criterii științifice a elevilor cu aptitudini în sport a făcut să se vorbească foarte repede in lumea școlărească de un alt fenomen altă dată necunoscut in această sferă — sportul de performanță. Și acesta a devenit astăzi un fapt obișnuit. Campionii școlari de ieri — Iolanda Balaș, Lia Manoliu, Sanda Grosu, Constantin Grecescu și mulții alții — au devenit campioni republicani, unii europeni, iar alții recordmani mo

După exemplul acestora, învățin faptele lor, s-au ridicat și se rid treptele măiestriei sportive, alți elevi. In prezent, mișcarea noastră tivă se mîndrește cu o serie de aflați încă pe băncile școlii sau au absolvit in acest an școala c gen Simionescu, Rodica Voronean hail Calnicov, Gabriela Rădulescu tism), Dana Iliescu, Olimpia B Gabriela Ștefan, Mariana Limped notaj). Adalbert Reti (tenis de Ana Ene (scrimă), Mina Ilina Cristina Patraulea și Roxana Gă (patinaj), Sanda Iordan și Flor Rambosec (natație), Florin Ghe (șah) — autorii unor performanțe loare republicană, mulți dintre prezentanți ai culorilor patriei treceri internaționale, in țară sau hotare.

Exemplele de mai sus i'u trea suficientă măsură la ce nivel cres ajuns sportul de performanță in de la noi. Și, bineințeles, exempl mintite nu sint singurele.

Inainte de 23 August 1944, astf succese nu puteau fi nici... visat tăzi însă, cind prin grija părintea partidului și guvernului, tineretulu școli i-au fost create condiții min pentru practicarea sportului, visu chiar și cele mai indrăznețe — a venit realitate !

PRE

57 maeștri emeriți ai sportul
837 maeștri ai sportului !

Cifre care exprimă nu numai terea măiestriei sportive și grad dezvoltare și progres al mi noastre de cultură fizică și spor — în primul rînd — prețuirea pe o acordă regimul nostru demo popular sportivilor fruntași, cu n în ridicarea gloriei sportive a p dragi pe culmi tot mai înalte.

Insigna care strălucește pe pi rile celor 894 de sportivi și spo răsplătește munca neobosită în tirea personală, contribuția la de tarea mișcării noastre sportive, dania pentru obținerea cît mai m performanțe de prestigiu.

Muncitori destoin

Ce este mai greu ? Să sari cu parașuta sau să minuiești o mașină electronică ? Să vii din înălțimi, de de-asupra norilor, spre un cerc minuscul desenat undeva pe pămint, sau să deslușești alfabetul complicat al „creerului" de cuarț și sirme ?

S-o intrebăm, pe ELISABETA POPESCU, care le face cu măiestrie pe amindouă. Vintul și inălțimile, suspantele și cupola de pinză se supun miinilor și voinței ei, purtind-o drept la țintă. Dar și panoul de electroformare a celulelor redresoare de seleniu îi este familiar. Parasutista știe să-i citească fără greșeală gindurile complicate și să le înțeleagă.

„Ce este mai greu ? Să sari cu parașuta sau să..." *Elisabeta Popescu n-ar lăsa să se repete intrebarea și ar răspunde desigur :*

— Dacă inveți și muncești, nu este greu nici una.

Iacă un flăcău de pe la Intorsura Bu lui care a deslușit tainele metalur Dar nu numai atît invață. Ci să se ia nicește la trintă cu alții de-o seamă mi se duse flăcăul, o zi, o noapte și o zi, tocmai in țara lui Soare-răs unde se adunară ăi mai vrednici și mai tari in trintei din cîți sint pe lume. Cine credeți că i-a d dit pe toți ? Flăcăul nostru ! Veni iute inapoi, se la treabă și zău că nu-i printre ultimii, ba dimpot de ce să nu zic, printre ăi dintii..."

Nu este un... fragment dintr-o poveste. Așa vorbit, sfătos, un moș despre VALERIU BULAR campionul mondial la lupte clasice, la categoria se mijlocie, vrednic muncitor la Uzinele „Steagul r Brașov.

Nici că am mai avea ceva de adăugat. Doar să cuvintul... fotografie

La panoul de onoare

De cum intri în curtea fabricii „Textila roșie" din Iași, te intimpină un panou cu fotografiile fruntașilor în muncă și realizările lor. Sint chipuri și nume de muncitori de la filatură, de la țesătorie, sau de la atelierul mecanic etc., care, acum, în întîmpinarea zilei de 23 August au realizat însemnate depășiri de plan. Printre acestia, multe, foarte multe nume de tineri care au reprezentat asociația lor sportivă în diverse întreceri.

Iată-i la loc de frunte, pe polizatorul C. Vrabie, jucător în echipa de fotbal și pe sudorul Gheorghe Zahariuc, unul dintre cei mai buni popicari. Intîlnim pe panou și fotografia boxerului C. Calenciuc. Nici nu-i de mirare : e un strungar fruntaș ! Acestora li se alătură sportivele Virginia Rusu — filatoare, Elena Pascal, — țesătoare și Ralina Hrițcu — filatoare.

PETRE CODREA
coresp. reg.